

Arrest

nr. 103 372 van 23 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 30 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2012. Deze beslissingen werden op 6 juni 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd geweigerd bij wijze van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 31 juli 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad van State.

Op 29 augustus 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 26 april 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in, die op 26 juli 2007 door het CGVS werd afgewezen met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in.

Op 13 november 2007 werd dit beroep afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), bij arrest nr. 3598.

Op 28 december 2007 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet werd op 16 januari 2008 onontvankelijk verklaard. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 21 april 2008 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de bijlage 13*quinquies*, bij arrest nr. 10 251.

Op 17 juli 2008 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij arrest nr. 14 209.

Op 17 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, die op 28 september 2010 onontvankelijk werd bevonden.

Op 22 januari 2010 werd het beroep tegen de beslissing van het CGVS van 31 juli 2006 verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 199.802.

Verzoeker diende op 20 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 31 juli 2011 vulde verzoeker zijn aanvraag aan met een attest van inburgering.

Op 20 januari 2012 deelde hij zijn nieuwe verblijfplaats mee.

Op 30 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2011 werd ingediend en op 31.07.2011 en op 20.01.2012 werd geactualiseerd door :

H., G. A. (R.R.: [...]) nationaliteit: A. geboren te K. op [...] adres: [...]

*in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9*bis* van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

Het feit dat betrokkene sinds december 2005 ononderbroken in België zou verblijven; hij perfect geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn; betrokkene sedert zijn aankomst in België hechte sociale banden zou hebben opgebouwd; hij uitstekend Nederlands zou spreken; betrokkene zijn

verantwoordelijkheid zou wensen op te nemen en hij niet afhankelijk zou wensen te zijn van de overheid; hij werkwilbig zou zijn en hij bijzonder graag zou willen werken om te voorzien in zijn eigen onderhoud los van enige tussenkomst van het OCMW en hij een wederdienst aan de Belgische samenleving hoopt te mogen leveren in de vorm van het betalen van belastingen en dergelijke meer; betrokkene schriftelijke verklaringen aan het dossier toevoegt van mensen die formeel bevestigen dat verzoeker verregaand geïntegreerd zou zijn in het land en hij bij meerdere mensen zou gekend zijn als positief ingestelde en sociale medemens die een kans zou verdienen om zijn toekomst in België verder uit te bouwen en hij bij meerdere mensen gewaardeerd zou zijn als een integer persoon; diverse personen van Belgische afkomst en nationaliteit zouden kunnen bevestigen dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn op de Belgische samenleving en dat hij zich volledig zou hebben aangepast aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak; betrokkene in België zijn leven zou hebben opgebouwd; volgens meerdere mensen betrokkene een persoon met een goede ingesteldheid zou zijn; betrokkene diverse cursussen en opleidingen zou hebben gevolgd, waaronder een inburgeringsprogramma en hij dit staft met schriftelijke verklaringen, een aanmeldingsattest en een attest van deelname van de Open School voor Volwassenen en (deel) certificaten, een rapport schooljaar 2008-2009, een inschrijvingsbewijs 'opleiding en begeleiding ter voorbereiding van de examens van de Centrale Examencommissie, tot het behalen van het diploma Hoger Secundair Onderwijs, een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en met een attest van inburgering dd. 23.11.2010, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 12.12.2005, werd afgesloten op 02.08.2006 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.08.2006. Zijn tweede aanvraag, ingediend op 26.04.2007, werd afgesloten op 13.11.2007 met de beslissing 'procedure gesloten' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan acht maanden voor de eerste aanvraag en minder dan zeven maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk terug zou kunnen naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou betekenen, noch dat hij onder de uitsluitingsgronden zoals omschreven in artikel

55/4 van de Vreemdelingenwet zou vallen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.»

Op 6 juni 2012 werd ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt aan H. G. A. geboren te K., op [...], van A. nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 6 juli 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

- *betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum 13/11/2007*
- *Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 28/12/2007, hem betekend op 21/01/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.»*

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel middel ontplooit ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9bis van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: meer bepaald het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te stoeien op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoeker in België sinds december 2005 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties telkens een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de beide asielaanvragen van verzoeker en dat de duur van de twee asielprocedures tezamen (circa vijftien maanden) niet als onredelijk lang kan worden beschouwd ; en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoeker en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat dit geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering :

“Het feit dat betrokkene sinds december 2005 ononderbroken in België zou verblijven; hij perfect geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn; betrokkene sedert zijn aankomst in België hechte sociale banden zou hebben opgebouwd; hij uitstekend Nederlands zou spreken; betrokkene zijn verantwoordelijkheid zou wensen op te nemen en hij niet afhankelijk zou wensen te zijn van de overheid; hij werkwilbig zou zijn en hij bijzonder graag zou willen werken om te voorzien in zijn eigen onderhoud los van enige tussenkomst van het OCMW en hij een wederdienst aan de Belgische samenleving hoopt te mogen leveren in de vorm van het betalen van belastingen en dergelijke meer; betrokkene schriftelijke verklaringen aan het dossier toevoegt van mensen die formeel bevestigen dat verzoeker verregaand geïntegreerd zou zijn in het land en hij bij meerdere mensen zou gekend zijn als positief ingestelde en sociale medemens die een kans zou verdienen om zijn toekomst in België verder uit te bouwen en hij bij meerdere mensen gewaardeerd zou zijn als een integer persoon; diverse personen van Belgische afkomst en nationaliteit zouden kunnen bevestigen dat betrokkene volledig georiënteerd zou zijn op de Belgische samenleving en dat hij zich volledig zou hebben aangepast aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak; betrokkene in België zijn leven zou hebben opgebouwd; volgens meerdere mensen betrokkene een persoon met een goede ingesteldheid zou zijn; betrokkene diverse cursussen en opleidingen zou hebben gevolgd, waaronder een inburgeringsprogramma en hij dit staft met schriftelijke verklaringen, een aanmeldingsattest en een attest van deelname van de Open School voor Volwassenen en (deel) certificaten, een rapport schooljaar 2008-2009, een inschrijvingsbewijs ‘opleiding en begeleiding ter voorbereiding van de examens van de Centrale Examencommissie, tot het behalen van het diploma Hoger Secundair Onderwijs’, een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en met een attest van inburgering dd. 23.11.2010, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...”

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 30 mei 2012 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfmachtiging dd. 20 februari 2011, alsook navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 31 juli 2011 en dd. 20 januari 2012 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde argumenten dd. 20 februari 2011, dd. 31 juli 2011 en dd. 20 januari 2012 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele, redelijke en aanvaardbare oplossing is.

Zo wierp verzoeker o.a. op dat hij concreet uitzicht op een tewerkstelling had en verzocht hij aan de diensten van de FOD Binnenlandse Zaken om hem desgewenst een tijdelijke verblijfsmachtiging toe te kennen onder de strikte voorwaarde van het kunnen voorleggen van een arbeidscontract.

(zie aanvraag dd. 20/02/2011 :

“Verzoeker is absoluut werkwilleg.

De enige reden waarom verzoeker op dit ogenblik nog geen arbeidscontract kan voorleggen, is omdat hij niet over een geldige verblijfsvergunning voor België beschikt.

Van zodra hij over een definitieve verblijfsvergunning zal beschikken, zal hij een arbeidsovereenkomst kunnen ondertekenen waarna hij deze vervolgens op eigen initiatief zal toevoegen aan zijn dossier.

Verzoeker vraagt aan de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid om hem desnoods een tijdelijke verblijfsmachtiging te verlenen en dit desnoods onder de strikte voorwaarde van het (binnen een beperkte tijd) kunnen voorleggen van een arbeidsovereenkomst”)

Op deze vraag werd door verweerder niet geantwoord in de bestreden beslissing.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat ‘uitzonderlijke omstandigheden’ in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoeker verhinderen in zijn land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze ‘uitzonderlijke omstandigheden’ voor verzoeker geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om naar Afghanistan terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen, (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder zijn vlucht uit Afghanistan omdat hij daar dreigt het slachtoffer te worden van vervolgingen ; zijn langdurig en ononderbroken verblijf in België sinds december 2005 ; zijn uitzonderlijke integratie in het land en zijn werkwillegheid etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.).

Schending van het redelijkheidsbeginsel:

« Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoeker bracht voldoende elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert december 2005 tot op heden ook een verregaande integratie aangetoond wordt.

Daarom dat een machtiging tot verblijf in België voor verzoeker een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is.

Gelet op de door verzoeker uitgewerkte argumenten in zijn verzoekschrift dd. 20 februari 2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissing van niet- ontvankelijkheid dd. 30 mei 2012 en dd. 6 juni 2012 (bevel om het grondgebied te verlaten — Bijlage 13) te worden vernietigd.»

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt onder meer ook ingegaan op de elementen die wijzen op de graad van integratie van verzoeker en wordt gesteld dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde, er wordt ingegaan op het argument van verzoeker dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst maar aangehaald dat deze bewering niet wordt gestaafd. Verweerder wijst er bovendien op dat verzoeker geen nieuwe elementen voorlegt dienaangaande, die nog niet door de asielinstanties werden behandeld en dat bijgevolg in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet tot een andere beoordeling kan worden overgegaan. Verzoeker kan bijgevolg gevolgd worden in zijn stelling dat de duur van de asielprocedures en de integratie niet in vraag worden gesteld, maar hij toont niet aan in welke mate deze elementen hem zouden verhinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst in te dienen. Er wordt ook gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij aldaar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben gelet op het gegeven dat hij er ruim 20 jaar verbleef, waar hij kort zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Er wordt ook geantwoord op het aangehaalde argument dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid betekent of niet valt onder de uitsluitingsgronden zoals omschreven door artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker opwerpt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen in de aanvraag en de actualisaties in overweging heeft genomen, kan hij niet gevolgd worden. Zoals *supra* aangegeven, werd op alle elementen uit de aanvraag ingegaan in de bestreden beslissing. De twee actualisaties werden ook expliciet vermeld. Verweerder gaat duidelijk in op het attest van inburgering en verzoeker toont opnieuw niet aan waarom zijn bewijs van inburgering (eerste actualisatie) en zijn mededeling van zijn nieuwe verblijfplaats (tweede actualisatie) hem verhinderen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Waar verzoeker nog stelt dat verweerder niet heeft geantwoord op de in de aanvraag om machtiging tot verblijf gestelde vraag om hem een tijdelijke verblijfsmachtiging te verlenen en dit desnoods onder de strikte voorwaarde van het kunnen voorleggen van een arbeidsovereenkomst, omdat hij uitzicht op een tewerkstelling had, kan hij niet gevolgd worden. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing antwoordt dat het feit dat verzoeker werkwilbig is en bijzonder graag zou willen werken, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De Raad treedt dit standpunt bij.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing, dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen – bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens – met name het gegeven dat hij als asielzoeker naar België is gekomen en hier procedures heeft doorlopen, dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, duurzaam lokaal verankerd is, werkwilbig is, Nederlands spreekt, sociale banden in België heeft, opleidingen heeft gevolgd – niet verantwoorden dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in België indient en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing voor al voormelde aangebrachte gegevens op omstandige en concrete wijze heeft geuid waarom hij van oordeel is dat deze niet kunnen worden weerhouden als zijnde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijnde omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Waar verzoeker met zijn uiteenzetting blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient te worden gesteld dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad te dezen uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Daar waar verzoeker opnieuw betwist dat verweerder het geheel van de argumenten heeft beoordeeld, en verwijst naar zijn vlucht uit Afghanistan omdat hij daar dreigt slachtoffer te worden van vervolgingen, zijn langdurig en ononderbroken verblijf en zijn uitzonderlijke integratie en werkwilgheid, herhaalt de Raad dat op al deze punten werd geantwoord. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker licht immers niet toe waarom het gegeven dat betrokkene een continu verblijf in België heeft sedert eind 2005 en waarom zijn verregaande integratie, hem verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst in te dienen. Verzoeker stelt dat de verweerder op grond van de argumenten in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in redelijkheid kon komen tot de bestreden beslissing, en dat de feitelijke gegevens totaal onverenigbaar zijn met het door verweerder genomen besluit, maar licht *in concreto* niet toe waarom.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU